

tage Myndighed fra Præsten og lægge til Menigheden, og jeg troer, at Præsten ikke taber noget af sin Myndighed ligeoverfor Menigheden. Derfor den høitærede Minister vil bevise sin Paastand, maa han altsaa tage en anden Paragraph end den, der handler om Præstevalget, thi der er der ikke Tale om Forholdet mellem Præst og Menighed.

Radvig: Den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, sagde, at Menighederne havde den samme Myndighed nu som den, de vilde faae gennem denne Lov; men de have ikke nogen Form for denne Myndighed. Og naar man ingen Form har for at udøve en Myndighed, har den ingen Betydning.

Strøm: Den sidste ærede Taler gjorde opmærksom paa, at der var afskillige Bestemmelser i Loven, hvorved der tillægges Menighederne Rettigheder, uden at de have nogen Form, hvorunder de udøve dem; men med Hensyn til Confirmation to Gange om Aaret, om hvilken Psalmebog og Bærebog der skal bruges i Skolerne, have Menighederne den selv samme Myndighed for Dieblirket som efter Loven, men den udøves ikke igjennem et særegent Organ, men igjennem Fleertallet af Menighedens Forsamling. Med Hensyn til disse Punkter bliver Spørgsmaalet altsaa, om Menighedsforsamlingen skal udøve denne Ret personlig eller gennem Menighedsraadet, og ikke om at tillægge Menigheden en større Myndighed, end den har. Med Hensyn til de fattiges Kasse har det sig paa en lignende Maade. Der har Menigheden vel en Form, men en anden Form.

Radvig: Den ærede Landstingsmand berigtigede ikke mig, men sig selv. Han omtalte, at der for visse Tilfælde findes en Form for Rettighedernes Udøvelse, men her gives der en Form for mange andre og flere Tilfælde.

**Ministeren for Kirke- og Under-
viisningsvæsenet:** Ja, jeg ventet jo, at den ærede Rigsdagsmand, naar Sagen behandles i Almindelighed, nærmere vil begrunde sine Anskuelser; thi jeg skjønner ikke, at de staae i en

ngie Forbindelse med disse Endringsforslag. Saa skulle vi optage Handsten.

Ordføreren: Den ærede 4de Landstingsmand for 6te Kred (Strøm) er kommen ind paa en Forhandling, om hvilken han selv hittede, at han fandt det rettest at udsætte den til Sagens Behandling i dens Heelhed. Det er ogsaa mit Dulle at udsætte den indtil da. Her kun dette ene: Sagen staaer aldeles ikke saaledes, som den ærede Landstingsmand stillede den; thi der er ikke Tale om at tage et Stykke Myndighed fra Præsten og lægge det til Menigheden, eller omvendt; men derom er Taler: om Præsten skal blive staaende som hidtil, som den ene Virkende i Menigheden, eller om Menighedsraadet skal tage Deel i Virksomheden som det naturlige Organ til at fremkalde i Menigheden Bevidsthed om, at den ikke blot har Pligter, men ogsaa Rettigheder. Jeg kan neppe finde Ord til at udtrykke min Forbauselse over, at det er lykkedes at kaste et saadant Dække over mange Medlemmers Dine, at de ikke kunne fatte denne Lovs Betydning: at skulle føre Menighederne til en Selvstændighed, som de hidtil ikke have haft. — Jeg glemte, da jeg sidst havde Ordet, at bemærke ved Ministerens Underændringsforslag, at der vel efter min Mening vil tabes derved, at Retten bortfalder til at foreslaae et større Antal, hvoraf en Deel udsendes ved Valget; men paa den anden Side troer jeg dog, at Hovedtanken er bevaret, naar blot Valget ved Fornæelse af Menighedsraadet deles mellem Menighedsraadet og Menigheden. Jeg vil derfor ikke have Betænkelighed ved at gaae ind paa dette Underændringsforslag.

Hørgaard: Naar den meget ærede Ordfører har udtalt, at det vilde være en altfor lille Myndighed, man tillagde Præsten, naar han kun kunde vælge en Fjerdedeel, da det væsentlig beroede paa Præsten, om disse Menighedsraad skulde fremmes eller virke noget Gavnligt, saa kan jeg, saafremt man skal slutte fra den Stilling, Præsterne have indtaget til Loven her i Salen, ikke see, at man skal vente sig noget Stort af Loven, saafremt den skal finde sin bedste Støtte hos Præsterne, men